

La creadora de recòrds

Jordi Sierra i Fabra

 ESFERA
bromera

La petita nau, amb capacitat per a dotze passatgers, es va aturar suaument damunt la plataforma. Tan suaument que la Jess ni tan sols va notar-ne el contacte. Va saber que havien allunat, en primer lloc, perquè la vibració va desaparèixer i, en segon lloc, perquè es van encendre els llums de la cabina i l'assistent de vol va ser la primera a aixecar-se per adreçar-los a tots un somriure de satisfacció.

—Benvinguts a la Lluna! —els va dir efusivament.

Els seients eren individuals, un a cada banda del fuselatge, de manera que s'havia estalviat parlar amb algun membre pesat de la Corporació o alguna executiva xerraire d'alt rang, que eren els que bàsicament omplien les petites naus de desplaçament ràpid. I encara sort que s'havien cancel·lat des de feia temps els vols individuals. Massa problemes. Massa moviment per a un espai tan limitat. La base feia anys que s'havia convertit en un formiguer, i no hi havia diners per ampliar-la, i encara menys per construir-ne una de molt més moderna.

—Ha estat un plaer tenir-los a bord! —s'acomiadava d'un en un l'assistent de vol—. Confiem retornar-los a la Terra quan ho desitgin!

La Jess ho desitjava més que ningú. No li agradava la Lluna.

Detestava la Lluna.

De petita sí que solia mirar-la embadalida, preguntant-se quan podria fer el primer salt. I si era plena, millor. Li encantava aquella lluminositat. Ara, en canvi, si anava al satèl·lit de la Terra sabia que era per feina.

I gairebé mai resultava agradable.

Va ser l'última a sortir. Va desar els informes que havia estat estudiant a les diferents pantalles del seu equip i les va segellar amb l'algoritme personal. L'assistenta de vol ja els havia preguntat abans d'enlairar-se si era «el seu primer vol». Tots li van llançar mirades de burla. O era novella o no entenia que les naus de desplaçament ràpid eren per a veterans del Sistema. Quan la Jess va passar pel seu costat, la dona va posar la cirereta.

—Que tingui un bon dia!

Un bon dia... A la Lluna no hi havia dies, ni nits. No hi havia res. Mines, feina, conflictes...

El primer que va fer en posar els peus a la plataforma va ser alçar el cap i mirar la Terra.

Tan blava.

Tan a prop i, a vegades, com ara, tan lluny. Tan bonica, malgrat la seva gradual destrucció.

El seu contacte l'esperava a la porta d'accés a la terminal, després de la cambra d'identificació i el control de seguretat. La Jess va passar per la cambra sense aturar-se. Els lectors la van escanejar, van abocar-ne les dades i la informació a l'equip i, abans que en sortís, el llum verd del control de seguretat es va activar. Superat el procés habitual, es va trobar l'home que l'esperava, embotit en el seu uniforme corporatiu de classe C.

No tan alt per rebre algú molt important, però tampoc tan baix per esperar un simple empleat.

–Jess Nauta?

Sabia que era ella, però observava el protocol i mantenia les distàncies.

–Sí.

–Aldo Blitz –es va presentar–. Puc portar-li l'equip?

–No, gràcies –va replicar ella, agafant el maletí amb més fermesa, com si tingués por que l'hi prengués de la mà–. Forma part de mi.

–És clar, és clar. Ha tingut un bon vol?

–Preciós.

El seu interlocutor no va captar la ironia.

–L'estan esperant. Em sap greu que no es pugui prendre ni tan sols un moment de descans.

–No ve d'aquí. Com més aviat enllestim això, millor.

–Sí, naturalment.

Ja caminaven per la terminal. No hi havia gaire moviment. Feia més o menys un any que la Jess no viatjava a la Lluna, però tot estava igual. L'eterna sensació de *déjà-vu*. El vehicle els esperava a la sortida. Era un modern turbo de desplaçament interior. Res a veure amb els vehicles exteriors. Es va acomodar al seient del copilot i l'Aldo Blitz va ocupar el del pilot, tot i que per descomptat no era per conduir. El petit turbo ja estava programat i, de tota manera, la distància era curta. L'edifici de la Corporació, el més alt sota la cúpula de protecció, es trobava a menys de cinc minuts.

–Puc preguntar-li si és el que es rumoreja? –va dir la Jess sense embuts.

–I què es rumoreja? –va preguntar el seu company, arrufant el nas.

–Que s’ha escapat un sinte.

–A la Terra ja...? –es va crispar l’home.

–Sí.

–Caram –va dir ell, fent espetegar la llengua.

–O sigui que és veritat –va insistir la Jess. L’Aldo Blitz va deixar anar una glopada d’aire.

–Com pot comprendre, no estic autoritzat a respondre la seva pregunta –va replicar ell, evitant comprometre’s.

La Jess tampoc l’hi va demanar.

–Tranquil.

–El camarada director l’hi explicarà tot, no es preocupi.

–Continua sent en Thadeus Mozart?

–Sí.

–Sembla que ja era aquí fins i tot abans que es construís la base.

L’home va evitar somriure. Ja no va dir res.

El turbo circulava a una velocitat mitjana pel nivell superior de l’espai delimitat sota la cúpula transparent. El nivell reservat a urgències, personalitats i elements d’alt rang.

En Thadeus Mozart era un home corpulent, que devia mesurar més de circumferència que d'alçada. Transgredia les normes estètiques amb generositat, però era allà, seguia allà, desafiant-ho tot i a tothom. Coneixia més bé que ningú el complex sistema miner lunar, i ensenyava les ungles quan era necessari per enfrontar-se als llops de la Terra, sempre exigents, sempre desitjosos de forçar la producció, sempre buscant el benefici per damunt de qualsevol altre objectiu. De fet, en Thadeus Mozart era un autèntic «home de la Lluna», si bé molts preferien dir-li *llunàtic*. Estimava aquell espai, la vida del satèl·lit, la seva feina. La Jess havia estat amb ell un parell de vegades, en reunions o actes, tot i que no tenia gaire tirada a la vida social, però es tractava de la primera vegada que el motiu de la trobada era una urgència d'aquella envergadura.

Es van estrènyer la mà.

–Segui –li va dir ell, oferint-li la butaca frontal a la seva.

–Gràcies.

Es va prendre un parell de segons per observar-la. Més aviat per perforar-la amb la mirada.

–La seva fama la precedeix –va dir.

La Jess va preferir no afegir-hi res. Es va deixar travessar per aquells ulls foscos com pedres.

En Thadeus Mozart va deixar de banda els preàmbuls.
–Abans de res deixi'm dir-li que cal portar això amb la màxima discreció.

–És el que m'han advertit a la Terra.

–Què més li han dit?

–Res.

–Res?

–Bé, hi ha rumors.

–Quina mena de rumors?

–Diuen que un sinte ha aconseguit sortir d'aquí.

En Thadeus Mozart va plegar els llavis i va tornar a escutar-la amb els ulls.

–Sortir d'aquí –va dir ell, mastegant les paraules–. Molt eufemístic.

–Fugir sona pitjor.

–Molt pitjor –va convenir.

–Qui és el sinte?

L'home es va omplir els pulmons d'aire.

–Sap una cosa? –va sospirar–. Em continua semblant molt... terraquí i això d'anomenar-los sintes. Jo segueixo preferint dir-los sintètics.

–Perdoni.

–No, no, si ho entenc –la va tranquil·litzar–. Potser per a vostès són... sucedanis, màquines amb aspecte humà, éssers més i més evolucionats gràcies a la simbiosi de cèl·lules mare i processos genètics de generació quàntica. Però per a mi... –Va fer un gest amb les mans.– Jo els veig d'una altra manera, m'entén? Gairebé com fills.

–Fills?

—Els fabriquem perquè treballin en condicions extremes, els fem resistents, els processem, els donem una identitat. Pràcticament, els imbuïm una consciència, perquè creguin que són útils i importants en la seva feina. Això els diferencia de les pures màquines, els fa competitiu, els aporta aquest plus d'humanitat que ens distingeix de qualsevol altra espècie. Les màquines són més cares de mantenir, s'espatllen més, sobretot en condicions extremes com les de les mines, i treballen sempre al mateix ritme, no es poden accelerar. Els sintètics són més àgils, si hi ha un accident es reparen i costen menys, tenen mentalitat humana per superar adversitats, són molt millors en tots els sentits. Aquesta és la clau. Aquest és el quid de la humanitat. Ells volen millorar, ascendir, guanyar més diners per enviar a casa, encara que aquesta casa només existeixi en la seva ment prefabricada i en els seus records inserits. L'empresa no paga sous ni indemnitzacions i ells creuen que són a la Lluna per voluntat pròpia, amb un contracte, per guanyar el que guanyarien a la Terra en el doble o el triple de temps. No saben que són sintètics, són persones, se senten persones, pateixen, riuen, ploren... Per això a vegades haig d'actuar com un pare. M'explico?

—Sí.

—Però no hi està d'acord.

—Això m'ha agafat de sorpresa. Doni'm una mica de temps.

—A la seva fitxa hi diu que vostè és empàtica.

—Això asseguren els meus avaluadors.

—Crec que per això és aquí. Però si pensa que ha d'atrapar una màquina, s'equivoca de mig a mig. No trobarà mai en Daniel, el perdrà a la Terra. Haurà de pensar com una humana que persegueix un humà.

—En Daniel?

—Daniel Alexander Ruz. Aquest és el seu nom.

—Si no sap que és un sinte... perdó, un sintètic, per què s'ha escapat?

—No ho sé.

—És la primera vegada que un fa una cosa així?

—La primera vegada, i per això aquest fet ha causat una gran commoció a escala interna. Quan es detecta alguna anomalia en un, per més petita que sigui, és reprocessat i destinat a un altre sector. La resta creu que ha tornat a la Terra. A més, com a màxim, s'hi estan un any entre reciclatge i reciclatge. Això evita vincles o acomodaments neuronals.

—Cap comportament estrany per part d'en Daniel aquests últims dies?

—Aparentment, no.

—Quants sintètics hi ha al sector on treballava?

—Setanta-dos.

—Algun controlador se'n pot haver anat de la llengua?

—Dir-li que no era humà?

—Sí.

—N'hi ha dos per sector, i saben que la pena per revelar una cosa així és la cadena perpètua, tot i que després sempre es pot reciclar el sintètic. Cap controlador s'hi arriscaria. Tots mantenen les distàncies. Aquí es considera un crim i no ha passat mai. Per damunt

dels controladors hi ha un supervisor que despatxa directament amb mi.

–Parli'm d'en Daniel Alexander Ruz.

–Tot és al Sistema d'Alta Seguretat, i naturalment hi tindrà lliure accés.

–Vull escoltar-lo a vostè.

En Thadeus Mozart va assentir amb el cap.

–No hi ha gaire cosa a explicar. En Daniel va ser activat fa menys de dos mesos –va dir–. Ha estat un bon treballador des del primer dia, com tots –va voler deixar clar–. Els controladors no en tenien cap queixa. Notar la seva absència va ser tota una sorpresa. Malauradament, ja era tard per evitar que pugés a aquell transport.

–Ha iniciat cap investigació?

–Interna, no. És millor que se n'ocupi un expert: vostè. Per a això hi ha els protocols. Ara mateix el més important és que no sabem què li passa pel cap a en Daniel, el perquè del seu acte, què ha succeït. Estem desconcertats.

–Tenia cap amic?

–El seu company d'habitació, en Sham Andreuss, si és que se'n pot dir amic.

–Ningú més, el seu programador?...

–Aquí en diem metges. Però no, res, ningú. De tota manera podrà parlar amb ell, és clar. Es diu Mathias Naubert. Com li he dit, en Daniel va ser activat fa menys de dos mesos.

–És possible que l'ajudés algú?

–No ho sé pas, però no ho crec. Va ser una acció individual. –Ho va recalcar:– Estic segur que va ser una acció individual, però no sabem què va poder provocar-la.

No hi havia gaire més per preguntar al camarada director. Excepte el més important.

–Quins són els records d'en Daniel Alexander Ruz?
Qui creu que és?